

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Szépirodalmi, társadalmi, és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer, vasárnapon.

Előfizetési ár:

Egy évre 4 frt = 8 korona, félévre 2 frt = 4 korona,
negyedévre 1 frt = 2 korona.
Egyenlő részletekben 10 kr. = 20 allér.

Felelős szerkesztő:

WITTINGER ANYAL.

Kiadó és laptulajdonos:

FEIGL GYULA.

Előfizetési pénzek és reklamációk a kiadótulajdonoshoz, Feigl Gyula nyomdászhoz (városkör 81) intézendők. Nyilvántartás 40 fr. — Hirdetések nagyság szerint.

A ruthének szerepe a közgazdaságban.

A magyar törzs szívósságáról és elpusztíthatlanságáról tanuskodik az a körülmény, hogy a sok szász, oláh, ruthén, tóth, szerb, s horvát között, akik hazánkban megtelepedtek, a magyar el nem veszett, hanem megőrizte fajjellegét, nyelvét és magyar érzelmét. — Századok óta élünk mi magyarok a sok nemzetiség között, de — hála Isten — az idegen befolyás a magyarra nem hatott.

A telepítések a magyar fajt nem veszélyeztették, ma sem veszélyeztetik, s így a jövőben sem kell attól tartani. Mindazáltal a telepítéseknel óvatosságnak kell lennünk közgazdaságunk érdekében.

Mi céljuk volt a telepítéseknek? A telepítéseknek főképp közgazdasági célja volt, — ez a cél; a termelési tényezők szaporítása. Azért telepítettek királyaink és kormányaink, hogy a terméketlen területek a települtek munkájával termő területekké változzanak át, hogy ezáltal a közgazdasági fejlődés jelentékenyen előbbre vitessék.

A kívánt eredmény azonban nem következett be! Csakis a szászok váltak be, mint munkás, szorgalmas nép, habár nem is lettek magyarokká, s fajuk nem asszimilálódott át, mégis közgazdaságunk fejlődéséhez hozzájárultak, munkájukkal szaporították a termőterületeket.

Sajnos azonban, hogy ezzel szemben teljesen eredmény nélkül jártak azok a kísérletek, melyek a ruthén nép lakta északkeleti magyar megyéket a közgazdasági fejlődésre alkalmassá akarták tenni; a nem rég megindult akció sem lesz eredményes, mert

ha igaz is az, hogy a ruthének nem agitálnak, nem politizálnak, — de az is igaz hogy közgazdaságilag improduktívek maradtak s maradnak.

Olyan a különbség a kettő között, mint egy ügyetlen ujonc, s egy jó katona között. — Ha az az ujonc sohasem megy is ki a laktanyából, soha sem szegi meg a szolgálati szabályokat, — de ügyetlen, — akkor az katonai szempontból semmit sem ér, legföllebb jó lesz tiszti szolgának, avagy szakácsnak. Az a jó katona pedig, a ki hébe-korba engedély nélkül kimarad is, és büntetésre is tesz szert, mégis csak jó katona, s békében, háboruban jó szolgálatot tesz helyes vezetés mellett.

Épen ez a nézetem a ruthénekről s a szászokról. — A szászok erősen agitálnak a magyaroság ellen, de dolgoznak, s közgazdasági téren produkálnak, a ruthének pedig nem agitálnak, de nem is dolgoznak, s így közgazdasági szerepük nincsen.

Kérdem — melyik nemzetiség mozdítja elő közgazdasági fejlődésünket? — A szász igen, de a ruthén nem.

Nem is olyan régen nagy éhínség volt a ruthének között, — országazerte sajnálat tárgyát képezték, s felségélyezésükre élénk agitáció indult meg, melynek tevékenysége létesítette meg ott az állattenyésztést. A ruthének éheztek, — de azok most is éheznek a mi fölfogásunk szerint és, ha gyökeresen meg nem változnak, sohasem fognak másképp élni, mint most élnek.

Tessék csak elképzelni, nem-e éhséggel határos állapot az, ha éveken át más nem jut a gyo-

mornak, mint kukorica és napraforgó-olaj? Mikor egész vidéken más nincs, mint kukorica és napraforgó?

A ruthének soha másképp nem éltek, s így inségük hire csak a humanizmus képzelődésének kifolyása.

Személyesen szerzett tapasztalatból meggyőződtem, hogy a ruthéneknek isteni dolguk van. Ők nem szántanak, nem trágyázzák földjeiket, nem kaszálnak ők: csak aratnak. A kukorica és napraforgó magától megterem, a ruthén csak kényelmesen várja, míg termése megéri, akkor aztán arat és terméséből megél. Ő boldog, ha nem kénytelen dolgozni, — heverve legelteti pár tehenét s várja a jó szerencsét.

Pedig földjüknek jó része nem is oly terméketlen. A határos magyar községek ugyanoly minőségű földjében a buza is megterem, mert itt dolgoznak; csak ott, hol a ruthének laknak, nem terem semmi egyéb, mint kukorica, napraforgó.

Megérdemli-e az a nemzetiség, amely közgazdaságilag nem funkcionál, hogy ingatlant bír? — Nem. —

A nemzetiségek ügye nemcsak faji szempontból, hanem közgazdaságilag is figyelembe veendő.

Ha akadna magyar vállalkozó, aki a ruthénektől ingatlanokat vásárolna, s oda munkás, dolgozó fajt telepítene, — közgazdaságunkat hathatósan előbbre vinné.

Hisz oly értéketlen ott az ingatlan, hogy holdját 25—30 forintjával adnák; mily kevés áldozattal lehetne ott sok szegény családot jómódúvá

TÁRCZA.

Egy vén asszony.

Irta: Paul Schönthan.

A gőzerót korunkban ezer meg ezer ember veszi igénybe, hogy bekalandozhassa a világot. A körutazási jegyek, a külön-, kéj-, háló-, étkező-, luxus- és villám-vonatok készsége állnak az utazás dühétől elragadt közönség rendelkezésére és nehézkes őseink, kik csak érettség után s akkor is bizonyos ünnepiességgel szálltak a postakocsiba, ugyancsak ámulnának, látván, mily gyorsan, mily könnyelműen határozzuk el magunkat az utazásra.

Azt lehetne hinni, hogy a németek — a kik pedig minden csekélységéből tudományt faragnak — az utazás elvi meghatározására is ügyet vetnek, de mindeddig még nem jelent meg mű a könyvpiacra, mely az „Utazás-kéteje” vagy „Az utazás tudományának alapvonalai” címet viselné.

Ha mi a legelső, utunkba akadó kupéba belepré-
seljük magunkat, ott fázunk, unatkozunk, elalszunk és éhezünk, hogy ezek után szinte kerébe törönten érkezünk meg a célhoz, — ez nem nevezhető utazásnak. Otthonosnak kell éreznünk magunkat a kocsiban, mint az az egyszerű utazó ügyűk, ki a Semeringen való átutaztatásban a robogó vonaton tökéletes ruhacserehez fogott, persze azt híven, hogy a hosszú alaguton át alkalma lesz e kényes művelethez. Tévedésből azonban a rövid alagutat választotta.

Egy ujonc avagy egy műkedvelő az utazás terén, a ki nem juthat saroküléshez és nyitott ablakát se tudja megvédeni, mindig sajnálatos benyomást kelt

bennem, mert a magam kezdő korára emlékeztet vissza, ámbar még a legkiműveltebb „utazó művészzsel” is megesis néha olyasmi, a mi számításán kívül esik.

Évek előtt az osztrák vasút G—K. vonalát több hónapon keresztül igénybe vettem és itt töltöttem inaséveimet mint utazó. A kalanzok — szívélyes és megközelíthető egyének — többnyire szenvedélyes vagy legalább is alkalmi dohányzók voltak és igen tiszta megkülönböztetést tudtak tenni egy pénzen vásárolt rossz szivar s egy ajándékba kapott jó havanna között. Nekem, túlzás nélkül mondhatom, személyi rokonszenv folytán többféle előnyt nyújtottak. Éjszakai nyugalmat minden lehető módon biztosították és mindenféle alkalmatlanságot, mint pl. élcélő vigéceket, kutyatulajdonost stb. távolítottak tőlem. Birói kifejezéssel élve, „izoláltak” engem.

A vonat rendszeren éjjel után két perccel érkezett meg. Egyszer azonban a lehullott nagy hó jóval késleltette és én, valamint több paraszt utas, fázva, türelmetlenül várakoztunk a hideg, elhagyott állomáson.

A vonat végre berobogott s a G-ben való tartózkodás a késés folytán megrövidült. A konduktorok ide-oda futkostak, a kocsi-ajtók ki-becsapodtak s a helyzetet éles hófúvás tette tűrhetlenné. Jó magam egy előttem eliramodó kalauzt csiptem el a kabátja szárnyánál fogva és odasúgtam neki.

— Hallja-e, aludni akarok!

A megszóltott figyelmesen reám nézett (valószínűleg félismert), s aztán egy homályos kupéba tolt be engem, hol egy összekuporodott, látszólag asszonyi alakkal találtam magamat szemközt, ki mélyen aludni látszott s így nem is vett tudomást jöttömről. Midőn a kalauz később jegyet jött bélyegezni, sajnálatát fejezte ki elöttem, hogy nem tudott számomra jobb helyet szerezni; úgy is ez lévén az egyedüli fűtött kocsi a

vonaton. En kérdő tekintet vettem hallgatag utitársam felé a szögletbe, mire a kalauz feleletképpen így mormogott:

— Ez vén asszony!... nyugodtan alhatik tőle... jó éjszakát.

Felhajtott báránnybőr gallérjába temetve fejét, a kilincset óvatosan megnyomta és tovább folytatta kényelmetlen útját a külső futóhágcsón.

A vén asszony halkán hortyogott. Bőröndön után nyulva, csakhamar előkészületeket tettem az éjszakához.

Mily praktikus fickók ezek az amerikaiak: mennyire értik az utazást! Minő pompás úti készülékeket köszönhetünk nekik! — Mindenekelőtt feleseréltem hideg, kényelmetlen cipőmet a „nélkülözhetlen, patent utipapucsokkal”, bivalyszőrrel bélelve. Azután felfújtam a különböző kaucsuk-párnákat, felraktam magamra a patent uti szemüveget a fényellenzővel; a hópápaszemet, a fülvédőt, a respirátort (az esetleg megakadó lélekzés gyógyítására), továbbá rendbe hoztam a többi apróságot, a melyek által a megszokás embere azon családába ringathatja magát, hogy saját otthonában álmodozik.

A plaide-kendőkbe és shawlokba burkolt öreg mama tovább folytatta mély álmát. Terjedelmes előkészületeim a legkevésbé sem zavarták álmában, a mi az aggoknál a veszendő életerő jele. Miután Jean Paul tanácsát követve, gondolatban egy párszor tizig számláltam a számokat, csakhamar álomba merültem, melyet a számok monoton, értelem nélküli ismétlése idézett elő

Tiszta, napfényes, fehér téli reggelre ébredtem s első tekintetem egy földön heverő kis könyvre esett, melyet nem ismertem magaménak.

Aranyos fütele: „Egy bakás szenvedései s örömei” címet viselte és nyilván a vén asszony ejtette el azt alvás közben. Erette nyultam, de karom nem volt elég

